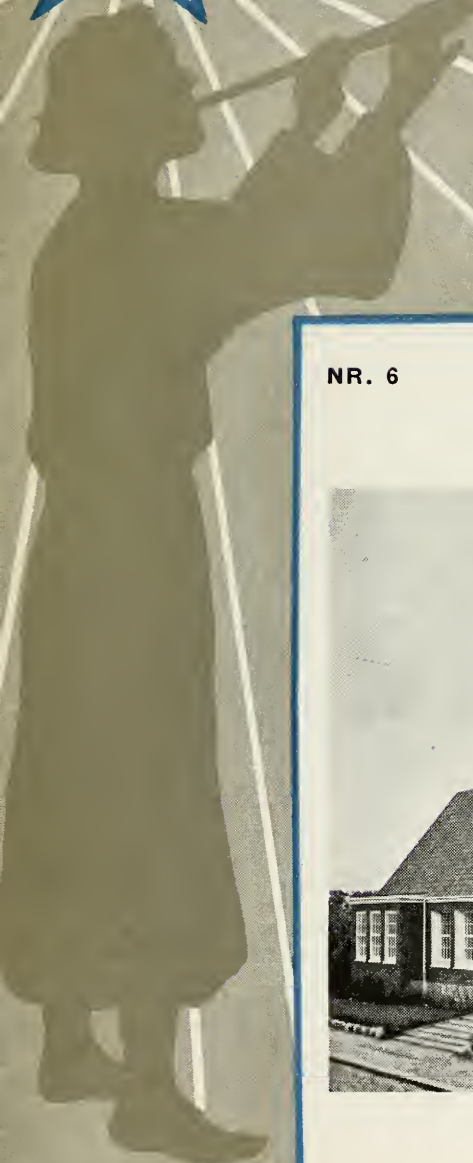

Skandinaviens Stjerne

NR. 6

JUNI 1956

105. ÅRGANG

*Randers grens kirkebygning.
Indviet 5. december 1953.*

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 6

JUNI 1956

105. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og \$ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Holger P. Petersen
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Mary Kaiser,
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab	203
Apostelbesøg i Danmark	204
Tale af Apostel Adam S. Bennion	205
Grundstensnedlæggelse i Skive	211
En beretning om turen til Schweiz	212
Referater fra distriktskonferencerne	217
Nyt fra hjælpeorganisationerne	222
Kredslærernes budskab	226
Kredslærerindernes budskab	227
Fra missionsmarken	228

Fra missionens præsidentskab

Vi har så klart og tydeligt lærdommen om visse emner, og mange gange tænker vi ikke over, hvorfra vi har fået kundskab om disse emner.

Da Joseph Smith fik besøg af engelen Moroni, blev det fortalt ham, at Mormons Bog indeholdt evangeliet i dets fylde.

Det er interessant at sammenligne Mormons Bogs lærdomme om bestemte emner med det, vi finder i Bibelen. De modsiger ikke Bibelen på nogen måde, men hjælper os tværtimod til bedre at forstå Bibelen.

Lad os tage lærdommen om nadveren. Mange kirker tror, at brødet bliver forvandlet til virkeligheden at være Kristi legeme, og at vinen i virkeligheden bliver til Kristi blod. I Bibelen læser vi om nadverens indstiftelse i Matt. 26:26—27:

»Mens de nu spiste, tog Jesus et brød, velsignede, brød det og gav sine disciple det og sagde: »Tag dette og spis det; dette er mit legeme«. Og han tog en kalk og takkede, gav dem den og sagde: »Drik alle heraf;«

og i Lukas 2:19—20:

»Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: »Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!« Ligeså tog han også kalken efter aftensmåltidet og sagde: »Denne kalk er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer.«

Det kan ikke misforstås, når vi læser det, men se det i Nephi 18:1—11:

»Og Jesus befalede sine disciple at bringe ham noget brød og vin. Og medens de var borte for at hente brød og vin, befalede han mængden at sætte sig ned på jorden. Og da disciplene kom med brød og vin, tog han brødet, brød og velsignede det; og han gav disciplene deraf og befalede dem at spise. Og da de havde spist og var blevet mætte, befalede han, at de skulle give mængden deraf. Og da mængden havde spist og var blevet mæt, sagde han til disciplene: Se, en af jer skal ordineres, og ham vil jeg give magt til at bryde brødet og velsigne det og uddele det til dem, der tilhører min kirke, til alle dem, som tror og bliver døbt i mit navn. Og det skal I altid gøre, ligesom jeg har gjort, ligesom jeg har brudt brødet og velsignet det og givet jer det. Og det skal I gøre til ihukommelse om mit legeme, som jeg har vist jer. Og det skal være et vidnesbyrd for Faderen, at I altid ihukommer mig. Og dersom I altid ihukommer mig, skal min Ånd være hos jer. Og da han havde sagt disse ord, befalede han sine disciple, at de skulle tage af vinen i kalken og drikke deraf, og at de også skulle give mængden, så de kunne drikke deraf. Og de gjorde så, og de drak deraf og blev mætte, og de gav mængden, og de drak og blev mætte. Og da disciplene havde gjort dette, sagde Jesus til dem: Salige er I, for hvad I har gjort; thi dette er at holde mine bud, og det vidner for Faderen, at I er villige til at gøre det, jeg har befaleet jer. Og det skal I altid gøre for dem, som omvender sig og bliver døbt i mit navn; og I skal gøre dette til ihukommelse af mit blod, som jeg har udgydt for jer, at I kan vidne for Faderen, at I altid ihukommer mig. Og dersom I altid ihukommer mig, skal I have min Ånd hos jer.«

Det vil gavne os alle at studere mere i Mormons Bog.

Holger P. Petersen, missionspræsident.

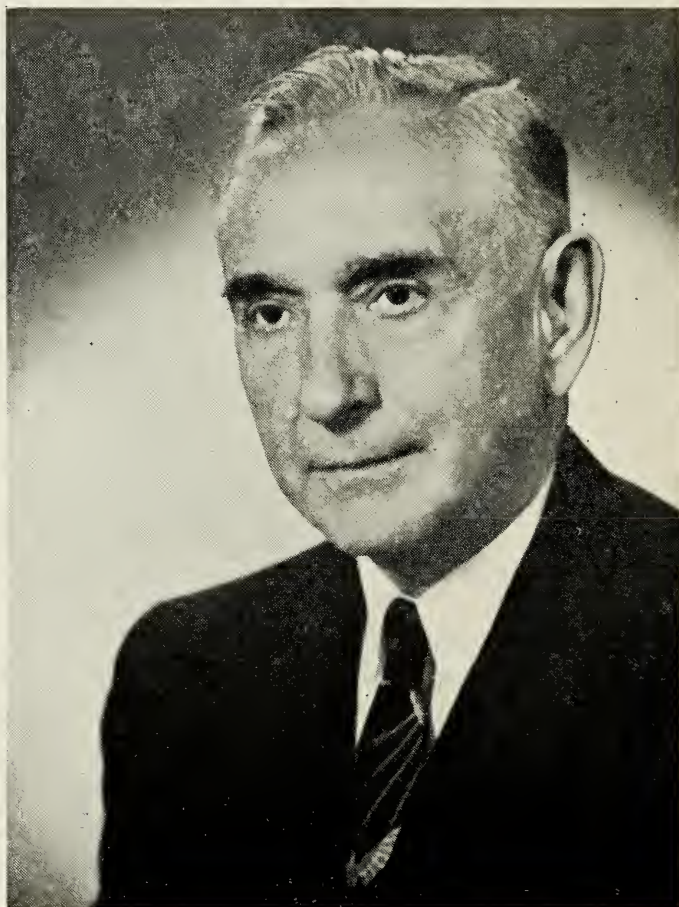
Apostelbesøg i Danmark

Fra Det Første Præsidentskab har vi fået meddelelse om, at apostel *Adam S. Bennion* vil komme til Danmark i dagene 20.—24. juni. Apostelen vil tale ved møder i følgende grene:

- 20. juni ..... Odense.
- 21. juni ..... Esbjerg.
- 22. juni ..... Aarhus.
- 23. juni ..... Aalborg.
- 24. juni ..... København.

Apostel Adam S. Bennion er født i Taylorsville, Utah, den 2. december 1886, og blev ordineret til apostel den 6. april 1953.

Efter at have taget eksamen fra Utah Universitetet virkede han som

Apostel Adam S. Bennion.

lærer og rektor ved de forskellige højskoler og universiteter, og har taget doktorgraden ved flere universiteter.

Fra 1910 til 1928 virkede han som Kirkens undervisningskommisær, og han har skrevet adskillige bøger omhandlende uddannelse og ungdommens problemer.

Apostel Bennions hustru er Minerva Young Bennion, og de har fem børn, som alle har taget eksamen fra Utah Universitetet, samt 19 børnebørn.

Apostel Bennion har besøgt alle de Forenede Stater og er nu på en flere måneders rejse til de europæiske missioner.

Tale af Apostel Adam S. Bennion

ved General-Konferencen i Salt Lake City 2. oktober 1955

Dette har været en betagende konference, mine brødre og søstre, og jeg beder, at jeg i de få minutter, jeg skal tale, må have den samme ånd, som blev udtrykt i den bøn, der indledte dette møde. Vi har altid haft dejlig musik ved disse møder. Sangen i dag var musik i højeste potens. Medens denne gruppe mødre sang, så jeg ned over brødrene, og jeg tror, jeg fik en ny mening ud af den 8. salme:

»Hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham? Du gjorde ham lidet ringere end englene ...« (8. Salme: 5-6).

Da de sang den første sang, »Når børn beder«, mindede det mig om den lille fyr på 2½ år, som sad ved bordet og blev bedt om at velsigne maden. Han havde hænderne over kors foran øjnene, sagde fortælleren, »for bedre at kunne kigge igennem«, og fremsagde så sin bøn, som kun hans moder — og een til — forstod. Jeg er vis på, at dette kor har bragt os nær til Ham, som forstår os.

Det er en ære at følge ledelsen af det Første Præsidentskab og at arbejde i fællesskab med mine brødre blandt Generalautoriteterne. Jeg tror, det må være klart for alle, der er tilstede ved denne konference, at det er stærke, selvopofrende mænd. Jeg bevidner for Dem, at de er Guds mænd.

Da vi gik fra formiddagsmødet, hilste jeg på søster John A. Widtsoe, enken efter den mand, som jeg havde den ære at efterfølge i dette kvorum. Da vi banede os vej gennem den gruppe mennesker, der omringede præsidentens bil, sagde søster Widtsoe: »Menneskets sjæl hungrer efter et ideal«. Jeg har det indtryk, at det måske er den samme hunger, som får os til at tro på Gud. Der er så mange beviser på det, mysteriet er for mig ikke, at mennesket kan tro på Gud, men som Ballard engang skrev: »Menneskehedens store mirakel er vantroens mirakel.«

Dinmore har sagt det så smukt: »Hvis der aldrig var kommet nogen hjælp fra Gud, ville tilskyndelsen til at bede for længst være uddød.«

Blandt de vidunderlige ting ved denne konference er, at Thomas E. McKay og biskop Joseph L. Wirthlin er tilstede. De har været så alvorligt syge, at menneskelig magt alene aldrig ville have gjort det muligt for dem at kunne bære deres vidnesbyrd, som de har gjort det ved denne konference.

Forleden aften, da jeg læste i Mormons Bog, bladede jeg om til Ethers Bog, hvor der findes følgende bemærkelsesværdige skriftsted:

»Derfor kan den, som tror på Gud, visselig have håb om en bedre verden, ja, en plads ved Guds højre hånd; og dette håb kommer af tro og er et anker for menneskesjælene, som vil gøre dem sikre og standhaftige, altid rige på gode gerninger til forherligelse af Gud.« (Ether 12:4).

Da jeg grundede over, hvad meningen var med et anker, fik jeg det indtryk, at troen er dette anker. Det er vidunderligt at være forankret til sandheden om den Almægtige Gud gennem troen, som byder os at vide, at han lever. Men troen er mere end et anker. Det er en kendsgerning, at hvis jeg skal vælge et emne for disse få minutter, vil det dreje sig om den tro, der tilskynder os at handle. Tro er noget dynamisk. Tro er et dristigt udtryk . . .

. . . Det er en kendsgerning, at tro eksisterer alle steder, hvor der virkes. Det er tro — det er tillid — der risikerer alt for den kostelige perle. Den videnskabsmand, der iagttager forsøgsglasset, gør det fordi han tror på det. De mænd, der søger efter et hjælpemiddel imod polio, har fulgt troens vink i alle disse mange år. En af mine naboer vier hele sit liv og har tænkt sig at vie resten af sit liv til at søge noget, der kan forhindre blodårerne i at blive stive. Det er altid tro, som får menneskene til at gå fremad mod deres mål. I sandhed, det er tro, som får en lærer til at prøve på at inspirere sine elever med den tanke, at der findes et bedre liv foran os.

Jeg ville ønske, jeg havde magt til at give lærerne i vore egne skoler og alle andre den kostelige formel, som jeg fik, da jeg rejste østpå for at fortsætte min uddannelse. Min moder, som ikke havde fået nogen uddannelse, sagde: »Nuvel, min søn, få alt det ud af det, du kan.« Og så gav hun mig et afskedsbudskab, som har ringet i mine øren lige siden: »Få al den lærdom du kan, min søn, men lad den aldrig ødelægge din tro.« Gud velsigne hende for denne formaning.

Troen i skriften.

I. Jeg vil nu i disse korte minutter lede Deres tanker mod troen i skriften. Der er vidunderlige skriftsteder. Det er en kendsgerning, at jo mere jeg læser i skriften, jo mere overbevist bliver jeg om, at det, der giver genlyd gennem skriften, er tro, kærlighed og lydighed. Når man sætter disse tre ting sammen, har man en udmærket vejledning til at læse korrektur på livets erfaringer.

»Og de, der modtager det med tro og øver retfærdighed, skal få det evige livs krone.« (L. & P. 20:14).

»Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser. På grund af den fik jo de gamle godt vidnesbyrd. I tro fatter vi, at verden er blevet skabt ved Guds ord, så det synlige blev til af det, vi ikke kan se.« (Hebr. 11:1-3).

Jeg elsker at læse historien om Abraham og Nephi, og de genlyder begge af den samme opfattelse.

»I tro adlød Abraham kaldet til at gå til et land, som han skulle få i eje; og han drog ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen.« (Hebr. 11:8).

Læs i 1. Nephi, kapitel 2 og 3, om Nephis strålende oplevelse, da han troede, han kunne få pladerne fra Laban, skønt hans broder Laman tvivlede på det og var sikker på, at han ikke kunne få dem. Læs disse to kapitler for at finde troens magt og det tomme i tvivl og vantrø.

Den slags tro, som jeg tænker på, er den slags, som altid leder til gerning. Jeg mindes Jakobs formaning:

»Men ønsker du, tankeløse menneske, bevis for, at tro uden gerninger er gold?« (Jakob 2:20).

»Men nu kunne en sige: Du har tro, jeg har gerninger. Så vis mig din tro uden gerninger, og jeg vil gennem mine gerninger vise dig min tro.« (Jakob 2:18).

»Men uden tro er det umuligt at have hans velbehag; thi den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, der søger ham.« (Hebr. 11:6).

Læs endvidere følgende betydningsfulde skriftsteder: Jakob 2:26, Moroni 10:23, Moroni 10:21, L.&P. 18:18-19, L.&P. 20:6, 1. Nephi 2:19 og 1. Nephi 3:7.

»Vi tror, at evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) Tro på den Herre Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Dåb ved ned-sænkning i vandet til syndernes forladelse, 4) Håndspålæggelse for den Helligånds gave.« (4. Trosartikel).

Vore fædres tro.

II. Det næste jeg gerne vil give Dem at tænke på, er vore fædres tro. Hvor er det vidunderligt at betragte vore forfædres tro. Før De forlader dette sted i eftermiddag, så se på Mågemonumentet og læs indskriften på den nordlige side: »Rejst i taknemlig erindring om Guds barmhjertighed mod mormon-pionererne.« Når De samles i denne bygning (Tabernaklet), så tænk på troen hos de mænd, som fra 1863 til 1867 sled for at bygge den — til 1870 for at fuldende balkonen. Når De ser på piberne i dette store orgel, så husk på, at nogle af dem var det kun muligt at bygge, fordi pionererne opdagede bestemte slags tømmer tre hundrede miles sydpå.

Jeg talte forleden dag med et barnebarn af en mand, som hjalp med til at save dette tømmer, og han sagde, at det krævede atten spand

okser at trække træet fra det sted, hvor det voksede, til det sted hvor saven stod, som var blevet rejst. Så havde de det problem ved hjælp af okser at bringe det tre hundrede miles til denne plads — og ad hvilke veje! Mænd uden tro ville aldrig have kunnet gøre det!

Jeg går ud på denne plads, og skønt jeg har sagt det mange gange, lad mig sige det igen: Det privilegium vi undertiden har, at tage besøgende med til dette sted, får mig altid til at tage dem med til det sydøstlige hjørne, for da vore bedstefædre boede i træhytter, som De ser derude, drømte de drømme om templet, hvor de lagde 40 års arbejde og fire millioner dollars, som de ikke havde. Det er tro!

Der er blevet talt om korets strålende oplevelser, og jeg kan godt forstå, at de hvert sted, hvor de sang »Kom, helliges, måtte synge da capo atter og atter. Vi synger den ofte. Lad mig læse det tredje vers igen. William Clayton spekulerede ikke på deres ankomst hertil. Han sagde:

Vi finde stedet for Guds stille fred
hist i vest - Zions Land,
for Herrens folk et udsøgt, helligt sted -
Gud os dér signe kan.
Vor lovsang dér nu lyde skal,
genlyde højt i bjerg og dal
for Israels Konge - glæd din sjæl!
Alt er vel ! Alt er vel!

Ved De, hvad han gjorde, da han skrev dette? Det var den 15. april mellem Nauvoo og Winter Quarters, på en af de drøjeste rejser, noget folk nogensinde har draget. Jeg beder Dem erindre, at seks hundrede mennesker mistede livet på disse tre hundrede miles. Han havde været syg meget af tiden. Tag hans dagbog og læs de første tyve sider — William Claytons lille dagbog. Han havde været syg, Hans hustru, Diantha, var stadig syg — altfor syg til at rejse. Medens man læser disse tyve sider, vil man lægge mærke til, hvor ofte han skrev breve, der skulle sendes tilbage til hans hustru med håbet om, at hun måtte blive rask. Så kom de glade nyheder, at hun havde født en søn, men hun var selv for syg til at kunne flyttes. Hun kæmpede mod koldfeber og mod fåresyge. Han var selv syg, men den morgen — jeg elsker at læse dette — den morgen, da der kom besked om, at hun havde født en søn — læg mærke til, hvor naturen indretter det viseligt — sagde han, at han havde tilbragt dagen med at søge, thi »Henry Terrys heste er blevet væk. Vi har søgt efter dem hele dagen, men har endnu ikke fundet dem. Nu til morgen har jeg komponeret en ny sang »Alt er vel«. Jeg føler, at jeg må sige min himmelske Fader tak for min søn, og bede, at han vil bevare hans liv og hans moders liv, og ordne det således, at vi snart kan se hinanden igen.« Han spurgte præsident Brigham Young: »Kan der ikke sendes bud tilbage, der kan tage hende med hertil?«, og præsident Young sagde: »Det kan der godt.«

Jeg prøvede i aftes på at fremmane for mig selv, om William Clayton, da han talte til Brigham Young om den nye sang han netop havde skrevet, eller Brigham Young kunne have forestillet sig, selv i fantasien, at hundrede år senere ville 379 stemmer i dette kor synge den samme sang for 60.000 mennesker i Europa. Og dog gjorde de det. Og vi lever i dag under genskæret af dette kors hæder og ære. Det er tro i sin fuldkommenhed.

Brigham Young sagde disse bemærkelsesværdige ord:

»Jeg vil ikke have folk til at tro, at jeg havde noget at gøre med at vi skulle rejse herud; det var den Almægtiges forsyn; det var Guds magt, som skabte frelse for dette folk. Jeg kunne aldrig have udtænkt en sådan plan ..... Vi har tro, vi efterlever min tro, vi kom til disse bjerge gennem tro. Vi kom her, siger jeg ofte, skønt udtrykket lyder i nogles øren råt, nøgne og barbenede, og til en vis grad er dette sandt ..... Vi måtte have tro for at komme her. Da vi mødte Mr. Bridger ved Big Sandy floden, sagde han: »Mr. Young, jeg ville give tusind dollars, hvis jeg vidste, at et kornaks kunne modnes i denne dal.« Jeg sagde: »Vent halvandet år, så skal jeg vise Dem mange af dem.« Vidste jeg dette på grund af kundskab? Nej, det var min tro; men vi fik ikke den mindste opmuntring - af sund fornuft og alt hvad vi kunne lære af dette land, om dets ufrugtbarhed, dets kulde og dets frost — til at tro, at vi nogensinde kunne dyrke noget. Men vi rejste videre, banede os vej gennem bjergene og byggede broer, indtil vi nåede hertil, og så gjorde vi alt for at kunne klare os selv. Vi havde tro på, at vi kunne høste korn; var der noget ondt i det? Slet ikke. Hvis vi ikke havde haft tro, hvad ville der så være blevet af os? Vi ville være bukket under i vantro, ville have udelukket ethvert hjælpemiddel til vor eksistens, og ville aldrig have kunnet høste noget.« (*History of Brigham Young*, Ms. 3:95).

Troen af i morgen.

III. Så vil jeg gerne have Dem til ganske kort at se på hvad jeg vil kalde troen af i morgen. Jeg blev for nogen tid siden imponeret over et stævne af unge mennesker i Chicago. De sagde, at de var ved at blive lidt trætte af de store overskrifter hver dag om de vilde be-drifter, som nogle vilde unge mennesker foretog sig, så de samledes, og de lavede en undersøgelse. De studerede politirapporterne i Chi-cago, og de opdagede, at alle de tilfælde af ungdoms-kriminalitet, der kom for retten i Chicago i Cook distriktet, skyldtes tre procent af befolkningen og de fremkom med dette opråb på stævnet: »Lad os ikke glemme de syvoghalvfems procent, når vi stempler de tre pro-cents umodenhed.« Så sagde de noget, som for mig var vidunderligt: »Vi forpligter os til at leve således, at vi ærer vore forældre, at vi lever anstændigt og at vi forbereder os til at forsvare denne nation — at leve således, at de, hvis navne vi bærer, kan være stolte af os.« Det giver et menneske tro på den nye generation!

Dette har været et vidunderligt år for mig. For et år siden var jeg ikke her. Jeg bærer vidnesbyrd ligesom broder Wirthlin og broder Thomas E. McKay, at Gud, som lever, besvarer bønner. Jeg bærer

vidnesbyrd om, at den samme Gud kan bringe velsignelsen ved disse folks tro til præsident Eisenhower. Må det være således.

Jeg vil gerne slutte med et par eksempler, som i det sidste år har betaget mig. Vi rejser ud til stavene uge efter uge og kommer tilbage så opbyggede og styrkede! Vi elsker jer for jeres tro. Vi er taknemmelige for de bønner, I opsender for os, og vi gengælder dem.

Et ungt ægtepar kom forleden dag ind på kontoret, og den unge hustru sagde: »Vi har altid ønsket, at han skulle gå på mission. Enten har han ikke fået kaldet, eller omstændighederne har ikke været helt rigtige, men han er ikke gået. Nu har vi en lille baby, men den ærgerrighed brænder stadig.« Så sagde hun: »Jeg har arrangeret det, så jeg kan arbejde for at underholde mig selv og den lille og have noget tilovers til at holde ham på mission. Er det muligt, at han kan gå?« Man er glad for den slags tro!

Der er under denne konference blevet talt om broder Nebeker fra Bear Lake. Han gik på mission, efter at børnene var kommet, og efter min mening var det en af de dramatiske ting i Bear Lake den dag, da hans hustru svøbte sin nederdel om børnene, medens hun vinkede farvel til sin mand, som red afsted for at nå en togforbindelse, og sagde: »I en situation som denne, er det eneste, der hjælper, arbejde og bøn.«

For et par uger siden havde jeg på Hawaii det privilegium at give to unge japanske piger en velsignelse, to yndige unge, de eneste af deres familie, der var medlemmer af Kirken. De var villige til at sige familiekredsen farvel. De havde tro på, at dette er Guds værk, og de ønskede at gå på mission. De ønsker at rejse til deres egne landsmænd og bringe dette store budskab til dem.

Lad mig til slut bringe Dem til Cumorah. Jeg kunne yde min hyldest til de vidunderlige unge mænd og piger i de store nordvestlige missioner. Præsident McMurrin, vi er taknemmelige for det store arbejde, De har udført. Jeg ser på broder Steed og præsident Taylor, og jeg er taknemmelig for det store teater, de har bygget ved Cumorah-højen. Der findes betagende ting i livet, men at stå med ansigtet vendt imod den høj, med kun nattens mørke som fortæppe, og så have fire trompetister til at komme frem på toppen af højen og spille »Fra himlens høje hvælv en hellig engel fo'r«! Så at have 54.000 mennesker om aftenen til at se på skuespillet, og så gå gennem fire dages vidnesbyrd i den Hellige Lund!

Jeg vil gerne tage Dem med ind i den Hellige Lund et øjeblik. Vi havde i disse fire dage lyttet til 248 vidunderlige unge mænd og kvinder — missionærer og studenter fra Brigham Young Universitetet — hvis De kunne have hørt dem, ville De også have været stolte. De bar alle vidunderlige vidnesbyrd, men ved den søndags-gudstjeneste, var der blandt de 750 tilstedeværende to kvinder, som jeg aldrig vil glemme, begge bragt i rullestole op til den lille forhøjning, der står i Lunden.

En af dem, søster Louise Lake, har en meget stærk tro, en tro på at hun en dag vil komme til at gå igen. Gud tilstå hende den bøn. Den anden unge pige, miss Brown fra Connecticut, sagde, da hun blev kørt derhen: »Jeg ved, at jeg aldrig vil komme til at gå igen« — misdannede lemmer, som hun på grund af lammelse har svært ved at have kontrol over. Hun sagde, at da hun fik denne sygdom, var hun følelsesløs en tid, og hun var bitter en tid, men hun sagde: »Jeg er kommet over alt dette« — og jeg tror, at da hun var færdig med at tale, var der ikke et tørt øje i Lunden. De unge mennesker, som hørte miss Brown den dag, vil aldrig glemme det. Hun sagde: »Forkrøblet som jeg er på legemet, glæder jeg mig over, at min sjæl stadig er rask. Jeg har den tro, at en dag, enten her eller et andet sted, vil Gud helbrede mit legeme — og medens jeg lever, lad mig da aldrig beklage mig, men lad mig drage omkring og bære vidnesbyrd om hans godhed.«

Dette har været en vidunderlig konference. Gud velsigne Dem til at drage hjem i en troens ånd, den ånd som byder os at gøre vort liv og vort arbejde til en genindvielse. Vi kan alle bede, vi kan alle arbejde, vi kan alle samle vor familie omkring os, vi kan overvære vore møder, og vi kan gøre noget godt for en eller anden.

I en sådan troens ånd beder jeg Gud velsigne Dem alle i Jesu Kristi navn. Amen.

Adam S. Bennion
af De Tolv Apostles Råd.

Grundstensnedlæggelse i Skive

Mandag den 23. april kl. 10 samledes missionærer, søskende og venner fra Skive og Viborg ved den påbegyndte nye kirkebygning til grundstensnedlæggelse.

Højtideligheden var under præsidium af missionspræsident Holger P. Petersen, der var tilstede sammen med sin familie, distriktspræsident Enoch Henriksen og søster Henriksen samt 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen.

Der indledtes med bøn ved ældste Jeremy Sorensen, hvorefter en missionærkvartet, bestående af ældsterne Stanley Hansen, Mac Madson og Jeremy Sorensen samt præsident Grant R. Ipsen, sang »Jeg ved, på hvem jeg bygger«.

Så talte distriktspræsidenten, ældste Enoch Henriksen, og sagde bl. a., at vi skulle være meget taknemmelige for at få en kirkebygning, vi skulle prøve at elske hverandre, så vi kunne gøre os fortjent til så stor en velsignelse, vi skulle være trofaste i Kirken, fordi vi ville komme til at behøve megen kraft, fordi djævelen nu ville prøve af al sin magt at skade os, og den eneste måde vi kunne modstå ham på, er ved at holde sammen, for det giver styrke. Til slut bad han Guds velsignelse over os i fremtiden.

Tegning af den nye kirkebygning i Skive.

Missionspræsident Holger Petersen nedlagde hjørnестenen, hvori var en metalkasse med eksemplarer af Kirkens standardværker, Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle samt billeder af Kirkens generalautoriteter, og stenen blev muret ind i kirkebygningen, hvorefter missionspræsident Petersen holdt bøn.

Som slut på højtideligheden sang forsamlingen »Kom, hellige«, og præsident Grant R. Ipsen sluttede med bøn. Tilstede 22.

Efter højtideligheden samledes man hos søster Karen Larsen til en lille forfriskning.

B. M. og K. L.

EN BERETNING OM *turen til Schweiz*

Af Inger M. Fischer.

(Fortsat).

Ja, nu skrev jeg, at De kunne læse om tempelindvielsen m. m. i en tidligere udgave af »Stjernen«, men der gik jo meget forud for denne indvielse; der er mange rørende småtræk at berette, og jeg synes lige, vi skal have et af dem, der har været gengivet i Improvement Era:

Da præsident David O. McKay i sommeren 1952 besøgte Europa, var planerne for de to europæiske templer færdige, klare til påbegyndelse — troede man. Ældste Samuel Bringham, som da var missionspræsident for Schweiz-Østrig, var udtaget til at have ansvaret med at få fat i det stykke jord, som Præsident David O. McKay havde fundet passende som tempelgrund. Der opstod imidlertid nogle vanskeligheder, og præsident Bringham skrev til Præsident David O. McKay:

»Efter megen faste og bøn og adskillige måneders arbejde har vi lige nu fået et svar, som ikke var gunstigt for os m. h. t. købet af den påtænkte tempelgrund i Bern.

Selv om jeg er en lille smule skuffet, er jeg ikke nedslået, men føler mig af en mig ukendt grund befriet. Vi har gjort alt, hvad der er menneskeligt muligt, for at få det køb i orden, som De havde anerkendt, og jeg har tro på, at alting alligevel vil vende sig til det bedste.«

Præsident McKays svar indebar den samme tro, som præsident Bringhurst havde givet udtryk for:

»Da jeg læste Deres brev, som sagde, at alle anstrengelser havde været forgæves, og at De havde fået et negativt svar, blev jeg ikke overrasket, men lidt skuffet til at begynde med; mærkeligt nok forsvandt min skuffelse imidlertid hurtigt og gav plads for en følelse af, at Herren vil styre alle forhandlinger til det bedste for sin Kirke, ikke alene i Schweiz, men over hele Europa.« .....

Herrens Ånd arbejdede på en mirakuløs måde, så vejen blev åbnet for bygningen af et tempel. Den skuffelse, der må have overvældet de hellige og missionærerne, blev snart taget bort, idet præsident Bringhurst hørte om et andet stykke jord, der var endnu mere passende og mere fordelagtigt beliggende end det først udtagne stykke. En uge efter at præsident McKay havde modtaget det ovennævnte brev, skrev præsident Bringhurst igen, at han nu havde fundet et passende sted nær ved Bern. **DETTE STYKKE VAR DOBBELT SÅ STORT, SOM DET FØRSTE, OG KOSTEDE KUN DET HALVE**, og så havde det adskillige fordele fremfor det første. Ydermere omfattede salgsprisen asfaltering af gaderne omkring stedet, vand- og kloakanlæg. Præsident Bringhurst sluttede sit brev således:

»Vi erkender med taknemmelighed Herrens hjælp ved denne overenskomst. Vi takker Dem, præsident McKay og andre for Deres tro og bønner. Hele vor missionærgruppe fastede og bad, og straks efter stod grunden til vor rådighed.« Og den 5. august blev så grunden indviet.....

Vi er vel endnu så *optagne* og *betagne* af, hvad vi har oplevet, så det er svært at få tankerne tilbage til »hverdagslivet«.

Målet for denne dags rejse er byen **SCHAFFHAUSEN**; den kaldes også »det schweiziske Nürnberg«, fordi den har høje, udsmykkede husgavle, udskårne karnapper og maleriske gadebrønde, der karakteriserer Nürnberg.

Men kl. er 22,00, da vi når dertil, og så skal vi først spise til »middag«. Det er altså noget sent at gå på opdagelse, det må — for de flestes vedkommende — vente til om morgenen før kl. 9. Det er også et kedeligt vejr, men hjemligt: støvregn! Vi når dog at få det ovennævnte indtryk af byen + et gammelt, cirkelrundt fæstningsværk, Munot, fra hvis tårn der skal være den herligste udsigt. Denne må vi som med så meget andet lade være til en anden gang, men det er som bekendt også rart at have noget til gode.

Schaffhausen med fæstningen Munot.

Der er både forhistorisk museum og malerisamling i denne by, men vi må afsted, for *Rhinfaldet* (der Rheinfall) skal vi se. Det ligger lidt uden for Schaffhausen, nærmere betegnet ved Neuhausen. Dette vandfald bedømmes til at være 6000 år gammelt, og størrelsen kan De gøre Dem et lille begreb om, når De hører, at der passerer 700—1000 m³ vand *i sekundet*. Faldet er på 21 m, og floden er på det sted 150 m bred. Allerede inden faldet er vandet det bare hvid-grønne skum, pisket, som det bliver, fordi det skal bane sig vej mellem træbevoksede kalkklipper, der rager op fra flodens bund. Bagved faldet kan man over en bro komme over på den anden side af floden, hvor der ligger et slot, *Laufen*, som nu bruges til vandrehjem. Her er der nedgang til terrasser, hugget ind i klippen lige op ad den faldende flod. Man står altså under vandmasserne i et øresønderrivende spektakel. Vandet er fuldstændig som sæbeskum. Bare en skam, at vejret var så vådt og uegnet for fotografering.

Så kommer vi over grænsen og er igen i Tyskland, lige hvor Rhinen begynder der. Af byer, vi idag skal passere, kender de fleste af os vel Baden-Baden, Karlsruhe, Heidelberg og Mannheim.

Baden-Baden ligger i det nordlige Schwarzwald, dette ejendommelige barske bjerglandskab, der mellem bjergene gemmer de mest henrivende dale med blomstrende og flotte kursteder med varme kilder, der var kendt allerede i romertiden. Ved Bad Durheim f. eks. kommer vandet ud med en temperatur af 28° C (78° F.). Disse varme kilder skal have en vidunderlig virkning mod rheumatisme og ischias, så kurstedet her er ganske naturligt af internationalt format. Før krigen havde rige folk villaer som hele paladser her, og det var

ikke blot tyskerne, også de russiske storfyrster, det engelske aristokrati og medlemmer af de europæiske regerende huse satte hinanden stævne her. Nu er det en saga blot, det er hollandske, belgiske og franske stormænd, der demonstrerer deres rigdom i denne del af Schwarzwald.

Karlsruhe var ligesom andre byer i Neckardalen (Ludwigsburg, Stuttgart m. fl.) en festlig residensby med slotte, parker osv. — men de er alle blevet sørgeligt medtagne af den 2. verdenskrigs bombardementer; men genopbygningen er i fuld gang.

Og så varer det ikke længe, før vi er i den gamle, romantiske studenterby »Alt-Heidelberg, du feine!«, hvor i tidens løb så mange hjerter blev tabt. Vor flinke rejseleder hjælper os med at genopfriske: »Ich hab' mein Herz in Heidelberg verloren!«

I modsætning til så mange andre byer, vi har besøgt, har Heidelberg kun een ruin, nemlig det skønne renæssanceslot, der ligger på bjergskrånningen ved Neckarfloden; skaderne på slottet stammer helt fra 1690 og skyldes franskmændene. Men slottet ser vidunderligt ud, og man føler sig i en mærkelig atmosfære af middelalder og romantik, når man går omkring deroppe. Vi kom derop med den stejle bjergbane, jeg tror, vor leder købte 10 m børnebilletter! Der var en bedårende udsigt fra slottets tårn — ned over Heidelberg, Rhindalen og Neckarfloden med den gamle bro. Der er en særlig seværdighed i slotskælderen: et kæmpevinfad — »Heidelberger Fass« — som er 8,5 m langt og 7 m i diameter og kan rumme 2.200 hektoliter. Ved siden af ses en træskulptur af dværgen Perkeo, som skal have drukket fadet helt tomt!

Idag er Heidelberg overfyldt af amerikanske besættelsestropper, der her har hovedkvarter for en stor del af deres hær i Vesttyskland.

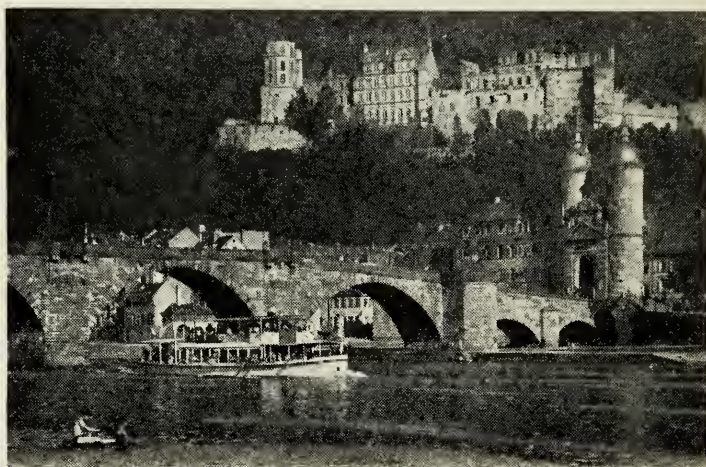
Der siges, at hvis man ikke har været i Heidelberg, kender man overhovedet ikke Tyskland, og vi vil gerne tro det. Det er i hvert tilfælde en by, hvis særegne romantik ikke er blevet ødelagt af den moderne foretagsomhed, den travle handelsvirksomhed og den verdensstadsagtige trafik. Heidelberg er stadig turisternes — og studenternes — himmerige. Havde det nu ikke været for Visdomsordet, skulle man jo have besøgt nogle af de gamle studenterknejper. I Heidelberg findes Tysklands ældste universitet, så det er adskillige generationer af studenter, som i disse gamle knejper har drukket lidt mere, end de havde godt af. Mange af disse steder kan man se billeder og navnetræk af mænd, der har præget Europas politiske og kulturelle historie. Vi skulle have haft tid til at besøge universitetsfængselet »Kärzer«, hvor studenterne blev indespærret, når de havde forøvet alt for meget hærværk og spektakel på gaderne om natten. Her kan man nemlig finde mange billeder, vers og navnetræk af historisk bekendte navne. Propagandaen for Heidelberg er ikke overdrevet! »Ich hab' mein Herz.....«.

Vi slutter denne dag i Mannheim-Ludwigshafen; det har været så

koldt hele dagen, at vi måtte have varme på i busserne! Men selvfølgelig har vi alligevel nydt turen gennem alle de små maleriske landsbyer, langs med de mange små vandløb. Vi har kigget på kukkuk-ure-fabrikker, og vi har sågar haft et motorstop midt på landevejen, men *da* var vejret os nådig, og solen tittede frem bag sky, så vi kunne gå en lille tur, til skaden blev udbedret.

Vi skal lige for en gangs skyld fortælle Dem, hvad vi fik til middag i Mannheim: Champignonsuppe, spækket kalvesteg med gemyse og en slags fromage. Middagsmaden var på hele turen upåklagelig, madpakkerne var *meget* forskellige. Da vi kom tilbage til Tyskland, sendte vi tankerne tilbage til de *lækre* pakker, vi fik i Schweiz; der var altid overraskelser i form af frugt og bisquits; men lad ikke dette

Slottet i Heidelberg.

lyde som en klage, for vi havde godt af at se, hvad andre nøjes med og *må* »nøjes med«. Danskerne *er* forvante! Det var dyrt med drikkevarerne, og priserne på mælk, som vi fik i flasker, varierede en del. I Mannheim, hvor vi er nu, ville de ikke give os vand til maden, de sagde, at det var ikke sundt! Naturligvis var det, fordi de ville have os til at købe noget andet, men det undrede os meget at se, at der blev serveret vand ved præsidentens bord. Hvorfor nu netop han og hans skulle have det »usunde« vand, vil vist for bestandig blive en gåde.

Vi var ikke så sent på den denne aften, men der var også nogle af deltagerne, der trængte til at komme i seng; den »influenza« spredte sig; der var nogen, der kaldte den for »køresyge«. En af de efterladte ældster ringede til os fra Bern, at vi skulle få fat i en bestemt

medicin til at dræbe bacillerne med — også dem fra det berømte brøndvand i Rothenburg — men det var ikke muligt om morgenen at få fat i en læge, ikke engang fra militærlejrene. *De var ikke stået op!!*

Det er forbi med blomsterkasserne nu; man syntes ellers, de var mere tiltrængt her end i Schweiz, der pynter sig selv. Men folk har vist slet ikke lyst til at pynte op. Her i Mannheim og Ludwigshafen møder os igen det sørgelige syn af krigens ødelæggelser; folk ser slet ikke glade ud. M., som er en gammel kurfyrstestad, er et af Sydtysklands handels- og kulturcentre, og blev derfor bombet så mange gange, at tilsidst de tre fjerdedele af byen var en eneste ruinhob. Byens smukke slot blev ødelagt.

Ludwigshafen er tvillingby med Mannheim, forbundne med hinanden ved den vældige »Rhinbroen«. Rhinhavnen har en enorm skibstrafik. (Fortsættes).

Referater fra distriktskonferencerne:

Esbjerg distrikt, 14. og 15. marts

Esbjerg sangkor, dirigeret af søster Rita Classen, indledte konferencen med en dejlig koncert lørdag aften.

Umiddelbart efter koncerten afholdt Kvindelig Hjelpeforening en bazar, hvor vinterens arbejder for størstedelens vedkommende blev omsat til mere gangbar mønt til gavn for foreningens hjælpearbejde i den kommende tid. Der var tilstede 125.

Søndag morgen kl. 9,00 afholdtes præstedømsmøde og Kvindelig Hjelpeforenings møde, og vi fik her nye idéer og gode tanker med henblik på arbejdet i disse organisationer. Der blev især lagt vægt på vort ansvar for at bringe alle søskende ind i dette arbejde. Tilstede i præstedømsmødet 39 og i Kvindelig Hjelpeforening 34.

Kl. 10,30 afholdtes søndagsskole. Programmet, der var bygget op om emnet: »Visdom og kundskab«, blev som sædvanlig udført på en udmærket måde af børn og voksne fra søndagsskolerne i hele distriktet. Tilstede 128.

I funktionærmødet kl. 15 fik vi lært en mængde om det ansvar, vi som lærere i kirken har for at møde velforberejede til klasserne og om betimeligheden af ofte at møde sammen i bestyrelses- og funktionærmøder for at tilrettelægge de forskellige organisationers arbejde. Vi fik virkelig gode impulser, og det står nu til os at føre idéerne ud i praksis. Tilstede 53.

Efter funktionærmødet var der dåbsmøde, hvor vi fik lov til at byde 6 nye søskende velkommen. Tilstede 60.

Konferencens sidste møde afholdtes kl. 19,00. I formiddagens søndagsskole var programmet så langt, at der ikke som sædvanlig var tid til at kalde på søskende til at bære deres vidnesbyrd. Som erstatning herfor blev der i aftenmødet kaldt på den tidligere rådgiver i missionspræsidentskabet, nu distriktspræsident i Esbjerg distrikt, broder Ejnar Nielsen, grensforstanderen i Fredericia, broder Johs. Liljengren og grensforstanderen i Esbjerg, broder Aage Hansen. Derefter hørte vi fra 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant Ipsen, der bl. a. talte om en personlig Gud, og til slut fra missionspræsident Holger P. Petersen, der talte ud fra Mormons Bog om Kristi besøg hos Nephiterne. Imellem talerne sang grenens sangkor. Tilstede 129.

Møderne var under præsidium af missionspræsident Holger P. Petersen og under ledelse af distriktspræsidenten, ældste Gerald A. Jensen.
A. H.

København distrikt, 26. til 29. april

Distriktskonferencen i København indledtes med et bal for de unge torsdag aften den 26. april (Store Bededags aften). G.U.F.s præsident Bjarne Gram og hans rådgiver Felix Hasbo havde planlagt og arrangeret aftenen, og søster Inge Olsen havde hjulpet med udsmykningen, der var udført i lyserødt og blåt med blomster i buketter anbragt i lampeskærme på væggene i salen — meget virkningsfuldt!

Musikken leveredes af et fint orkester, bestående af søster Lise Kaiser og syv missionærer. I løbet af aftenen gav et dansepar opvisning i de forskellige former for selskabsdans, lige fra vals til »mambo« o.s.v. Der var omtrent 100 tilstede. Den slags aftener for de unge bør opmuntres i fremtiden; de unge deltog

med iver og var meget glade for aftenen.

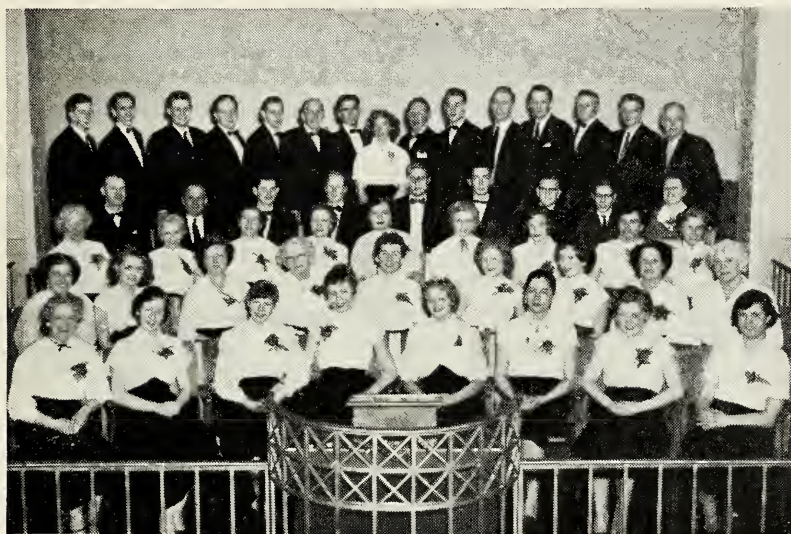
Fredag aften afholdtes et sportsstævne i Otto Mønsted-hallen. To hold kvindelige basketballspillere indledte aftenen med en kamp, hvorefter et hold missionærer spillede mod det danske landshold og vandt over dette med 56-54. Medlemmer og venner af kirken samt

andre sportsinteresserede, ialt omkring 300, overværede kampene og glædede sig over det fine og stærke spil, som spillerne viste.

Også denne slags aktivitet bør opmuntres blandt de unge. Ungdommen i dag trænger til god og sund sport for at kunne udvikle sjæl og legeme på en harmonisk måde.

Vi vil gerne bringe gymnastikinspektør N. C. D. Petersen en tak for det store arbejde, han har udført for at fremme interessen for basketball her i Danmark.

Lørdag aften afholdtes en vidunderlig koncert, hvor et forenet kor fra København og Amager under ledelse af søster Gunnild Fischer sang en række smukke sange, afvekslende med klaversoli ved søster Lise Kaiser, søster Karen Margrethe Petersen og søster Inger Fischer,

missionærkvartetter, sangsoli ved søster Lena Ling Nielsen og ældste Gary Jensen, samt damekor. Omkring 250 overværede koncerten.

Efter koncerten afholdt Kvindelig hjælpeforening bazar med auktion og salg af smukke håndarbejder og servering af forfriskninger.

Søndag morgen indledtes med præstedømsmøde kl. 9. Præstedømmet blev delt i forskellige klasser, hvor forskellige brødre fra distriktet talte. Tilstede 81.

Samtidig afholdtes Kvindelig hjælpeforenings møde under præsidium af søster Ora H. Petersen og under ledelse af præsidentinden for Kvindelig hjælpeforening i København, søster Anna Andersen. Søster Ingeborg Jensen, Helsingør, talte over emnet »Hvad Kvindelig hjælpeforening betyder for mig«, og Syngende Mødre under ledelse af søster Oda Nielsen sang nogle smukke sange. Vi hørte endvidere

fra søster Ora H. Petersen, der sagde, at kvindens plads er i hjemmet, så hun kan tage sig af mand og børn, og fra ældste Glenn Smith som repræsentant for præstedømmet. Tilstede ca. 50.

Søndagsskolen begyndte kl. 10,30, og unge og ældre fra alle tre grene i distriktet, Amager, Slagelse og København, viste i sang og tale, hvad de har lært i søndagsskolen. Et stort børnekor fra Amager og København imponerede ved sin skønne sang. Der var omtrent 300 tilstede ved dette møde.

Kl. 15 afholdtes funktionærmøde, hvor ca. 100 funktionærer modtog belærende instruktioner. Lærerne blev opmuntret til at være pionerer og at anvende nye og bedre metoder ved deres undervisning.

Efter funktionærmødet afholdtes dåbsmøde, hvor ni medlemmer blev indlemmet i Kirken ved dåb.

Ved konferencens hovedmøde søndag aften kl. 19 var der så mange tilstede, ialt 256, at der måtte sættes ekstra stole ind i salen, for at alle kunne komme til at sidde. Efter at Kirkens autoriteter var blevet opretholdt, hørte vi taler af missionspræsident Holger P. Petersen, 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen, den afgående distriktspræsident, ældste Charles Cochrane, og den nye distriktspræsident, broder Villy Sørensen. Imellem talerne sang København grens sangkor en række smukke sange. Det var et åndeligt opløftende møde, der var højdepunktet på den vellykkede, velbesøgte fire-dages konference og opbyggede vort vidnesbyrd om evangeliets sandhed.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Holger P. Petersen og under ledelse af distriktspræsident, ældste Charles Cochrane.

C. C.

Aarhus distrikt, 21. og 22. april

Konferencen i Aarhus indledtes lørdag aften med en koncert af Aarhus grens sangkor med søster Carla Larsen som dirigent og søster Lilly Jensen som organist. Koret sang en række smukke sange, afvekslende med soloer, duetter, terzetter og kvintetter. Efter den dejlige koncert blev der afholdt en bazar under ledelse af Kvindelig Hjælpeforening i Aarhus. Der var mange fine håndarbejder og andre ting samt lækre desserter m. m. Tilstede 154.

Søndag morgen kl. 9 afholdtes præstedømmsmøde under præsidium af missionspræsident Holger P. Petersen. Præstedømmet blev delt i ældsternes kvorum under ledelse af broder Maigaard, Randers gren, og det aronske præstedømme under ledelse af ældste Marion Davidson. De gav begge instruktioner om arbejdet og talte om ansvaret som medlem af præstedømmet. Tilstede 102.

Samtidig afholdtes Kvindelig hjælpeforenings møde under præsidium af søster Ora Petersen og under ledelse af søster Mary Kaiser, som bl. a. sagde, at vi skulle opfordre også de unge til at komme til møderne, for Kvindelig hjælpeforening er ikke blot for de ældre. Under mødet hørte vi taler fra flere søstre, og et forenet kor af Syngende Mødre fra de forskellige grene i distriktet sang et par smukke sange. Som repræsentant for præstedømmet hørte vi fra ældste Glenn Smith, som talte om den betydning, Kvindelig hjælpeforening havde haft for ham gennem hans mor, og den store kærlighed hun havde vist sine børn og de syge, der trængte til hendes hjælp, og hvordan hun helt glemte sig selv. Tilstede 86.

Søndagsskolen indledtes kl. 10,30 med velkomst ved distriktspræsidenten, ældste Blaine P. Jensen. Efter sang og bøn blev tiden overgivet til de forskellige søndagsskoler i distriktet, og vi fik lejlighed til at høre nogle fine taler over emnet »Åndelig lykke«. Det var også vidunderligt at høre børnene synge med deres klare, rene stemmer. Det er altid en stor glæde at kunne overvære en søndagsskole og se den frimodighed og umiddelbarhed, som præger børnene. Tilstede 252.

Kl. 15 mødte 108 frem til funktionærmøde, som var under ledelse af ældste Marion N. Davidson, der fremhævede lærerens ansvar, og vi er alle lærere, direkte eller indirekte. Instruktionerne blev ledsaget af demonstrationer på flonelstavle. Vi deltes derefter i klasser, hvor lærere, sekretærer og bestyrelser fik instruktioner af missionspræsidentskabet og af hovedbestyrelserne.

Kl. 17,30 afholdtes dåbsmøde, hvor vi havde den glæde at byde fire nye søskende velkommen. Broder Lauritz Larsen talte om dåben og dens betydning. Tilstede 32.

Kl. 19 afholdtes konferencens sidste møde. Efter sang og bøn blev Kirkens autoriteter opretholdt. Missionspræsident Holger P. Petersen holdt en kort tale og overgav tiden til den afgående distriktspræsident, ældste Blaine P. Jensen, som bl. a. sagde, at det var med vemod, at han måtte tage afsked, og bad Gud velsigne Aarhus gren i fremtiden. Den ny indsatte distriktspræsident, broder Otto Møller, udtalte sin overraskelse over at blive distriktspræsident, og var vi forbavsende, var han det ikke mindre. Han udtalte sit håb om en god fremtid for Kirken og sagde, at alle problemer kunne løses ved kærlighed og forståelse. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Grant R. Ipsen sluttede med en kort tale og nævnede, at det var den bedste distriktskonference i Aarhus, han endnu havde overværet. Ind imellem talerne hørte vi en solo og en duet, og koret sluttede mødet med »Now the day is over«. Tilstede 205.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Holger P. Petersen og under ledelse af distriktspræsidenten, ældste Blaine P. Jensen.

H. P.

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening

Mine kære søstre!

Jeg vil gerne sige Dem alle en hjertelig tak for den tid, jeg tilbragte sammen med Dem under distriktskonferencerne. Jeg var meget imponeret over søskende i alle distrikterne. Alle møderne var velbesøgte, og der var en vidunderlig ånd tilstede; og både medlemmer og undersøgere tog del på lige fod, og det var virkelig betagende at høre børn og også ældre holde taler, synge sange og bære deres vidnesbyrd.

Det er et privilegium for mig at se, hvorledes folk her i Danmark går fremad og udvikles, efter at de har sluttet sig til Kirken og begynder at leve efter vor himmelske Faders bud og befalinger; og at se dem vokse og udvikles efterhånden som de forstår evangeliet bedre.

Vi får tilfredsstillelse ved at arbejde i Kirken og ved at give vor tid og vore talenter for at kunne lære andre om evangeliet.

De hellige og missionærererne i den danske mission er et udvalgt folk. De er venlige, forstående og betænksomme, og ved deres eksempel prøver de at hjælpe andre.

Må Gud være med alle søskende i den danske mission er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

Deres hengivne søster

Ora H. Petersen, præsidentinde,
Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

G. U. F. - Søndagskolen og Primary

Et meget stort firma brugte at oplære sine afdelingsledere efter følgende fire emner:

KUNDSKAB — FLID — SYSTEM — TAKT

Vort firma hedder »Vor Faders Gerning« og er vidt forskelligt fra mange andre firmaer i verden; men alligevel er det nødvendigt, at vore ledere er *udvalgte* og godt »oplærte«; vi kan derfor udmærket tage ved lære af nogle af de væsentligste ting, der har vist sig at være gavnlige under alle forhold.

KUNDSKAB:

De rigtige ledere søger altid efter større KUNDSKAB om vor himmelske Fader og om Jesu Kristi Evangelium. De søger den fra det høje, på deres knæ, de søger den i hans hus, ved præstedømmets mø-

der og ved nadvermøderne. De søger stadig en bedre forståelse af hensigten med den organisation, de er blevet kaldet til og beskikket til at arbejde for, og ifølge denne KUNDSKAB er de i stand til at lægge eftertryk på det, som har størst betydning for eleverne. De har KUNDSKAB om Kirkens standardværker, som også er deres organisations standardværker. De søger KUNDSKAB, der vil hjælpe dem til bedre at forstå børnene og de unge.

Virkelige ledere vil benytte sig af al den hjælp, der gives til at få KUNDSKAB, og som findes i håndbøgerne, lektiehefterne, ved tilstedeværelse ved funktionær-, bestyrelses- og formøder og stævner.

FLID:

Vi tror på »Tro og Gerninger« og at »Tro uden gerninger er død«. Himmelen når man ikke i et snuptag, der skal stadig FLID til; uge efter uge må der kæmpes frem mod målet. Når vi husker på, at arbejdet er vor himmelske Faders, er der ingen anstrengelser, der er for svære. At opbygge og styrke vidnesbyrdet hos vore medmennesker er det mål, der retfærdiggør alt det arbejde, der hører til vor organisations »program«. Oprigtige ledere arbejder med glæde; de studerer »programmet« med FLID og gør brug af alt foreliggende materiale.

Den FLID, vi her taler om, er *udholdende*. Man »render« ikke fra sit arbejde i vor Kirke, ikke hvis man i sandhed har et vidnesbyrd, og virkelig hengivne ledere vil ikke tillade satan at få dem til at tabe modet i vor Faders gerning. (Vi husker sygdommen: »Leader-itis« — ikke sandt?). Vi kiler på med de planer og programmer, der er givet os af generalautoriteterne, for dem tror vi på.

SYSTEM:

Disse programmer er vel værd, at vi forbereder dem så grundigt, som vi er i stand til. Heri er indbefattet kalenderne, fordeling af ansvaret og kontrol med at enhver gør sin del.

Kloge ledere sørger desuden for, at der altid er »dobbelt lederskab« således, at hvis den egentlige leder af en eller anden årsag er forhindret, så kan en anden virkelig kvalificeret »springe ind«.

Men med al denne »mekanisering og systematisering« må vi ikke glemme, at det er *menneskesjæle* og Jesu Kristi Evangelium, vi arbejder med.

TAKT:

I »Vor Faders gerning« arbejdes der med kærlighed og venlighed. Vi kommanderer ikke med folk i vor Kirke. Vi »elsker« dem til at udføre de ting, de bliver bedt om, idet vi altid erindrer at begrebet »handlefrihed« er helligt. Vore bestyrelsesmøder og funktionærmøder bør stadig arbejde på at fremelske kunsten at kunne samarbejde med andre, heri indbefattet respekt for præstedømmet.

Vi må udvikle vor forståelse af andres problemer og søge hjælp hos autoriteterne over os. Hver organisation i Kirken skal ære de andre og bruge TAKT i samarbejdet med dem. Enhver leder må vise tålmodighed, forståelse, kærlighed og TAKT.

— — —

Vi er taknemmelige for alle de gode ledere, vi har i Den danske Mission og beder vor himmelske Fader velsigne os alle med KUNDSKAB og visdom, med utrættelig FLID og evne til at kunne organisere og sætte arbejdet i SYSTEM, så det bliver virkelig effektivt, og med den kærlighedens ånd, der vil gøre os i stand til at tjene vore brødre og søstre med TAKT, så vi kan have indflydelse på andre til deres frelse.

Hovedbestyrelserne.

Specielt for klasselederne

Hvorledes kan vi præsentere en lektie således, at klassemedlemmerne får det mest mulige ud af den? Hvad kan *jeg* gøre? Hvorledes kan jeg appellere til dem? Hvordan skal jeg »behandle« dem?

Sådanne spørgsmål kan meget let besvares, hvis man *kender* sine elever. Hermed menes ikke en blot og bar kundskab om, hvad de hedder, hvor de bor osv., men også lidt viden om, hvorledes deres natur er, hvilke forudgående kundskaber, de har, og dermed hvor meget man kan forvente af dem.

Hvis man kender lidt til sine elevers åndelige standpunkt, vil man naturligvis lettere være i stand til at sætte ind, hvor man ved, de evt. trænger til hjælp, eller — for at se rent objektivt på det — hvor de selv kan yde noget til klassens udvikling.

Der vil imidlertid altid være visse grundlæggende principper for at arbejdet i en klasse kan gå fremad, og vi skal her fremføre nogle af dem:

1. Eleverne skal føle sig *hjemme* i klassen og solidarisk med den. D.v.s. at hver af dem må forstå, at hans tilstedeværelse i klassen betyder noget både for ham selv og Dem. *Alle klassens medlemmer er lige betydningsfulde.*
2. Man må aldrig være bange for at uddele lidt ros. Vis, at De påskønner, at eleverne kommer til klassen. MEN GIV ALDRIG BELØNNINGER I FORM AF MATERIELLE TING (chokolade, ispinde, tyggegummi ell. lign.).
3. GØR IKKE FORSKEL. Tag tid til at tale med enhver, der ønsker at tale med Dem. Vis den økonomisk dårligt stillede lige så megen interesse, som De viser den mere velbeslåede. Der er andre og større rigdomme end dem, der kan gøres op i penge og ejendele.

4. Tag hvert eneste spørgsmål og problem, der opstår i klassen i forbindelse med lektien, alvorligt. *Problemer skal løses.*

Er det svært for Dem som klasseleder at besvare følgende spørgsmål: »Hvad kan jeg personligt gøre for min klasse, så dens medlemmer får mest muligt ud af at komme der?«

Hovedbestyrelserne.

Genealogisk Forening

Fra nogle søskende, som er emigreret til Californien, har vi modtaget et brev, hvoraf vi citerer følgende:

»Vi har været gennem templet (Los Angeles), det var meget smukt, vi var også til indvielsen, og den oplevelse er hele Amerikaturen værd, det var vidunderligt at få denne oplevelse . . . Et af de største arbejder er tempelarbejdet, jeg ville ønske, at alle kunne få den rette forståelse af arbejdet — jeg selv fik den først efter at have været i templet — og skal vi engang få lov til at komme en tur hjem til Danmark, da vil vi gøre alt for at få andre til at interessere sig for genealogi.«

Vi lader dette brev tale for sig selv, men opfordrer samtidig indtrængende de søskende, som endnu ikke har påbegyndt deres slægtsarbejde, til at gå i gang med det straks, hellere i dag end i morgen, således at det kan være parat den dag, De ønsker at rejse til templet for at udføre arbejde for Deres afdøde slægtninge. Skemaer for afdøde, som der ønskes udført arbejde for, skal først sendes til afkøntrollering i Amerika, og da dette tager adskillige måneder, bør de sendes afsted så hurtigt som muligt, således at de er parat den dag, De får lejlighed til at rejse til templet.

Til deltagerne i fællesrejsen til templet i dagene 19. til 21. juli:

Til fællesrejsen har meldt sig så mange deltagere, at prisen for togrejsen København-Bern og retur bliver kr. 175,00 for voksne og kr. 88,00 for børn under 10 år.

Deltagere fra Fyn og Jylland vil blive samlet i en nærmere fastsat by, rimeligvis Fredericia, og vil støde til de øvrige deltagere i Lübeck. Nøjagtige oplysninger om togtider, indbetaling af beløbet for rejsen o. s. v. vil blive sendt til hver deltager.

Husk at sørge for gyldigt pas, og bed Deres grensforstander om en tempelanbefaling.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes inden den 5. ds.

Kredslærernes budskab.

Banden, sværge — vanhelligelse af Herrens navn.

Der er en almindelig udbredt vane iblandt os, som det synes nødvendigt at henlede opmærksomheden på atter og atter. Vi tænker her på anstødeligt sprog — og herunder særligt på det, som vanhelliger Guddommens navn. Der var en tid, da brugen af stærke og voldsomme eder var forbundet med tvivlsomme steder og mennesker — eller i det mindste var reserveret til brug ved spændte og udfordrende situationer — men efterhånden er det gået over til at blive ganske almindeligt, så man kan høre det på de mest uventede steder og fra mennesker, man aldrig ville have troet det om, og det både fra unge og gamle, mænd og kvinder.

Ofte bruges det naturligvis kun tankeløst, men lige så ofte bruger folk det for at »vise sig«; andre er direkte anstødelige i deres ordvalg, og det er tit folks måde at udtrykke sig på, når de alvorligt ønsker at understrege, hvad de siger, uden selv at være klar over, at det er en helt forkert måde at understrege på. Der er imidlertid det ved det, at når en mand vælger at bande og sværge for at fastslå sandheden af, hvad han siger, så får man snarere det indtryk, at han ikke selv er helt sikker, at der er svage punkter i hans forklaring, og at det er disse kendsgerninger, han prøver at dække over ved at bruge en overflødighed af mindre pæne ord; det er, som om han prøver at fjerne en dårlig smag med et stærkt krydderi eller en rådden lugt med en stærk parfume.

Den rene, enkle sandhed behøver ikke at blive slået fast ved hjælp af et dårligt sprog. Enten vi nu betragter sagen fra et religiøst eller et rent moralsk standpunkt, så er der ikke noget, der mere svækker vor tale, end netop banden og sværge. Vort sprog er et magtfuldt redskab, hvis vi bare vil bruge det med renhed og ikke prøve at ødelægge det med uanstændig, uærbødig eller vanhellig tale. Men hvis man praktisk talt ledsager alt, hvad man siger, med en ed, har man svækket sin udtryksmåde, således at man, når man virkelig har brug for at understrege, hvad man siger, ikke har nogen »ammunition« tilbage. At bande giver — mildest talt — en dårlig smag; og i sin værste form er det en alvorlig uanstændighed. Der er ingen logik i dette, at man beder om guddommelig vejledning, om beskyttelse af vort liv, af vore kære, om fremgang i vort arbejde, om fred, om det daglige brød, og så går omkring og misbruger navnet på ham, hvem vi har anmodet om alle disse ting.

»Du må ikke misbruge Herren, din Guds, navn, thi Herren lader ikke den ustraffet, der misbruger hans navn.«

Gid alle mennesker ville holde op med denne tankeløse og anstødelige måde at tale på.

»Vor Fader, Du som er i himmelen! Helliget vorde dit navn.«

Kredslærerindernes budskab

»I skal gøre de gerninger, som I har set mig gøre«.

Freiseren stræbte gennem sin jordiske mission at kæde det åndelige sammen med det jordiske. Han lærte os, at livet på jorden havde sin genspejling i himlen, ja, at det i virkeligheden er det nærmeste vi kan komme til livet hinsides.

Det var gennem disse lærdomme, at han indprentede sine tilhængere nødvendigheden af at tro på ham og det arbejde, han udførte.

Ved det niende Kvindelig hjælpeforeningsmøde erklærede Profeten Joseph Smith: »Jesus sagde, at vi skulle gøre de gerninger, vi havde set ham gøre.« Disse er de vidunderlige nøgleord, som Kvindelig hjælpeforening burde handle efter.

Fra den dag, i 1842, og lige til nu har disse mægtige ord været nøglen til at lede foreningen på dens vej, og til at bevæge medlemmerne af Kvindelig hjælpeforening til at udføre det arbejde, Mesteren udførte.

Når vi tænker på Mesterens gerninger, er vi tilbøjelige til at tænke på miraklerne, men det er betydningsfuldt, at vort arbejde ikke nødvendigvis er afhængigt af disse kortvarige begivenheder.

Men hvordan kan vi da gøre de gerninger, han gjorde? Svaret finder vi ved at læse nogle få ord fra Ap. Gern. 10:38: ».....som drog omkring og gjorde vel.....« Ved at udøve stor tro som medlemmer af Kvindelig hjælpeforening, og især som kredslærerinder, kan vi billedlig talt få de blinde til at se; vi kan også åbne øjnene på dem, som er åndeligt forblindede; vi kan ved tro stille en virkelig storm, og vi kan også stille stormen i en bekymret sjæl. Det ene er ikke et større mirakel end det andet. Jesu gerninger var gerninger i forståelse og kærlighed. De samme gerninger kan vi udføre. De er lige så nødvendige i dag, som de altid har været. Vi kan »gå omkring og gøre vel.«

»I skal gøre de gerninger, som I har set mig gøre.«

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage:

København: Den 12. juni fylder broder Jens Johan Jensen 80 år. Hjertelig til lykke!

Randers: Den 13. juni fylder søster Kirstine Marie Christensen 75 år. Hjertelig til lykke!

Skive: Den 16. juni fylder søster Elvina Baunsgaard 65 år. Hjertelig til lykke!

Guldbryllup:

Aarhus: Mandag den 4. juni fejrer broder og søster Lauritz Christiansen guldbryllup. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Medlem af M.I.A.s General-Hovedbestyrelse:

Tidligere missionær i den danske mission, søster *Karin I. Aronson*, er blevet indsat som medlem af M.I.A.s General-Hovedbestyrelse i Salt Lake City, Utah. Vi ønsker søster Aronson hjertelig til lykke med det ærefulde hverv, der er pålagt hende!

Medlem af biskopråd:

Tidligere missionær i den danske mission, *Rulen N. Jorgensen*, er blevet indsat som 1. rådgiver i det nyindsatte biskopråd i Buena Park Ward, Orange County Stake. Vi ønsker broder Jorgensen hjertelig til lykke med det ansvarsfulde kald!

Nyt fra U.S.A.:

Broder og søster *Werner S. Rønne*, tidligere Danmark, nu Salt Lake City, Utah, har den 17. maj fået en datter, som har fået navnet *Jo Ann*. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Fra missionsmarken

Bornholm: Torsdag aften den 26. april samledes missionærer og venner af Kirken på Bornholm til en lille fest, dels til ære for ældste *David N. Morrell*, som er blevet afløst og skal rejse hjem, og dels for at lære hinanden bedre at kende. Aftenen indledtes med »Du danske mand«, hvorefter ældste *Morrell* åbnede med bøn. Forsamlingen sang derefter »Jeg ved, hvor der findes en have så skøn«, og blev så delt i to partier til en interessant Bibel-»Quiz«. *Fru Karl. Vilhelm Bidstrup* sang nogle livlige tyske folkesange, akkompagneret på banjo af sin mand, og forsamlingen sang et par »rundesange«. Vi havde så forskellige underholdende kunststykker og konkurrencer, og vi hørte nogle smukke numre på klaveret, spillet af *hr. Preben Bonde*. Så sang ældste *Gilbert T. Olsen*, klædt ud som cowboy og med dollarsedler hængende ud af lommerne, den populære »Onkel fra Minnesota« med nogle indlagte vers om ældste *Morrell*, der skulle rejse hjem. Vi legede så to lege, »De musikalske stole«, en for børnene og en for de voksne. Det var sjovt at se og høre de deltagende styrte rundt efter en plads.

Hr. Bonde spillede til denne leg. Til slut udtalte ældste Morrell sin tak for den tid, han havde tilbragt på Bornholm, og festen sluttede med afsyngelse af »Gud vær' med dig, til vi ses igen« og bøn ved ældste Olsen. — Bagefter blev der serveret en stor appelsin til hver af de tilstedeværende, og vi tilbragte nogen tid i hyggeligt samvær og samtale. Alle de 40 tilstedeværende syntes i høj grad at nyde aftenen.

G. T. O.

Odense: Onsdag den 28. marts var lærkeklassen i Odense på en spændende skattejagt i Næsbyhovedskoven. Kongen af Illyrien havde bedt om vor hjælp til at finde hans datter, prinsessens guldpeng, der var blevet stjålet. Lærkepolitiet mødte talrigt op. Det eneste spor, vi havde at gå efter, var tyvens røde hovedhår. For at finde frem til skatten måtte vi sende telegram og pakker afsted, måtte lægge forbindinger og svare på de fleste af de ting, vi havde lært i Primary. Vi havde den glæde, at otte store drenge fra spejderklassen i G.U.F.

samt distriktspræsident Marlin Anderson og ældste Gerald Hacker var poster for os. Vi havde en herlig dag i det fine vejr, og alle morede sig godt. Før vi skiltes, spiste vi vor medbragte mad og fik ris a l'amande. De mindst trætte spillede bold på den nye bane bag kirkebygningen, inden vi gik hjem. Der var mødt 21 lærkepiger, 8 spejdere, 2 ældster samt de to kvindelige missionærer.

V. J.

Odense: Onsdag den 2. maj afholdt G.U.F. i Odense rekreationsaften. Programmet blev udført af spejderklassen og blev ledet af broder Finn Lykkegaard Nielsen. Det var en dejlig aften, der begyndte med en morsom sang af en spejderdreng, hvorefter broder Kai Lykkegaard Nielsen læste et par digte. Så havde vi en morsom debat: »Hvem er det stærke køn?«; mændene vandt selvfølgelig! Finn Lykkegaard Nielsen læste en historie, og til slut legede vi forskellige lege, bl. a. »Telegraf« og »Blinkeleg«. Søster Maria Simonsen sluttede aftenen med bøn. Tilstede ca. 35.

V. J.

Hjørring gren i april 1956

Efter at kirkens møder her i Hjørring i de sidste 40—45 år har været afholdt i N.I.O.G.T.s lokaler i Vendelbogade 41, har vi nu fået vort eget mødelokale, som er beliggende centralt midt i byen i Kongensgade 2 a, stuen.

I de sidste par måneder har håndværkere, søskende og missionærer haft travlt med at omforandre og forskønne et tidligere lager, således at det i dag fremtræder som et lyst, tiltalende og hyggeligt mødelokale. Det har kostet både arbejde og penge, men resultatet er arbejdet og pengene værd.

Billederne giver kun dårligt indtryk af, hvorledes der ser ud i virkeligheden, da farverne mangler. Vægge og loft er lyse, og gardinerne og gulvets linoleum er dybrøde. Stolene er lyst naturtræ, og talerstolen er mørk. Foruden salen, der kan deles på midten med en skydedør, er der et lille køkken, hvorfra der kan serveres desserter o. l., og ude i gården er der et stort klasseværelse med pladser til ca. 45 børn. I salen er der plads for 50 mennesker i de tilstedeværende

stole, og flere pladser kan skaffes ved at tage bænkerne ind fra klasseværelset i gården.

Vi håber, at mange mennesker i tiden, som kommer, vil komme i det nye mødelokale og der stifte bekendtskab med vor Kirke, Jesu Kristi Kirke, og høre om evangeliet. Der er nu i hvert fald skabt en værdig ramme om kirkens og missionærernes arbejde med at bringe evangeliet ud til befolkningen i Hjørring by, og skabt gode forhold for Hjørring grens medlemmer for afholdelse af møder. Grensbestyrelsen vil gerne herved takke søskende for deres arbejde og bidrag af penge og udstyr. Må Gud velsigne kirkens arbejde i tiden, som kommer.

Ejnar Due Jensen, Hjørring.

Aarhus: Efter Kirkens orden skulle Primary have programmet søndag aften den 6. maj. Da mange af børnene ikke må komme ud så sent for deres forældre, fik Aarhus den idé at have Primarys program søndag formiddag, og søndagsskolen havde så programmet om aftenen. Det blev en dejlig søndag formiddag med solskin og smil. Vi hørte nogle gode taler fra børnene, og ind imellem hørte vi nogle smukke børnesange. Vi fik et godt indblik i, hvad Primary egentlig betyder for børnene. De får lov til at udvikle sig og bruge de talenter, som de har fået. Det er altid en glæde og fornøjelse at se børnene udføre deres del på et program; at se den frimodighed, den renhed, som udstråler fra et barn, er noget, som vi voksne kan have behov at stræbe efter. Vi hørte også nogle få ord fra Primarys bestyrelse, og det er rigtigt, som der blev sagt: »Vi bestemmer selv, hvorledes et barn skal være, og her betyder eksemplet fra forældrene, lærerinderne, ja, fra alle de mennesker, som omgås barnet, uendelig meget«. Må alle forældre forstå, hvor vigtigt det er, at deres børn kommer til Primary. Gennem små lektier, historier, demonstrationer, sange o. s. v. lærer vi børnene om evangeliet, om Guds vilje.

H. P.

Taarnby Primary

Taarnby Primary, som hører til Amager gren, begyndte sine møder den 7. april kl. 15. Ved velvilje fra søster Jenny Lauridsen har vi fået et dejligt mødested i hendes sommerhus. Vi har gennemsnitlig 25—30 børn tilstede hver lørdag og har tre klasser: Stifinder, Home Builder og de Mindste. Femten børn fra Taarnby Primary sang i

søndagsskolen til konferencen i København sammen med børnene fra Amager.

Vi er taknemmelige for denne Primary og glæder os til et dejligt Primary-program i sommer.

H. B.

DÅB

KØBENHAVN:

29. april:

Arnold Dusinus Køster, døbt af ældste Grant R. Ipsen, håndspålggelse af ældste Marion N. Davidsen.

Olga Carla Køster, døbt af ældste Glenn Smith, håndspålggelse af ældste Grant M. Radmall.

Emmy Alvilda Misfeldt Hansen, døbt af ældste Gale R. Jensen, håndspålggelse af samme.

Liselotte Hvistendahl, døbt af broder Harry Hvistendahl, håndspålggelse af ældste Robert A. Bryson.

AMAGER:

29. april:

Peter Werner Hansen, døbt af ældste Charles K. Cochrane, håndspålggelse af ældste Ronald O. Harris.

Edel Hertha Hansen, døbt af ældste Freddy Dean Neal, håndspålggelse af broder Martin Thomsen.

John Lieberkind Pedersen, døbt af ældste Charles K. Cochrane, håndspålggelse af broder Villy Sørensen.

Ulla Marie Poulsen, døbt af ældste Robert L. Baldwin, håndspålggelse af samme.

SLAGELSE:

29. april:

Hilma Anna Elisabeth Christensen, døbt af ældste Robert L. Baldwin, håndspålggelse af ældste Ralph L. Nielsen.

HORSSENS:

22. april:

Hans Verner Sylvest Petersen,

døbt af ældste Valdemar Christensen, håndspålggelse af samme.

SILKEBORG:

22. april:

Anni Sørensen, døbt af broder Frode H. Sørensen, håndspålggelse af samme.

Aksel Olaf Hansen Leth, døbt af ældste Paul Burgoyne, håndspålggelse af samme.

Ingeborg Hansen Kiim, døbt af ældste Paul Burgoyne, håndspålggelse af samme.

RANDERS:

28. april:

Birthe Schmidt Benn, døbt af ældste Juel D. Gregersen, håndspålggelse af ældste Tex J. Johnson.

Helle Sørensen, døbt af ældste Tex J. Johnson, håndspålggelse af ældste Juel D. Gregersen.

Ole Gerhard Hansen, døbt af ældste Dale Hammond, håndspålggelse af ældste Juan S. Hansen.

Knud Preben Jensen, døbt af ældste Juan S. Hansen, håndspålggelse af ældste Dale Hammond.

Niels Henrik Michaelsen, døbt af ældste Dale Hammond, håndspålggelse af ældste Juan S. Hansen.

Eva Pedersen, døbt af ældste Juan S. Hansen, håndspålggelse af ældste Juel D. Gregersen.

ESBJERG:

15. april:

Bodil Margrethe Andersen, døbt af ældste Cal J. Andreasen, håndspålggelse af ældste Grant J. Smith.

Verner Buur Knudsen, døbt af ældste William D. Loveless, håndspåbyggelse af ældste Gerald A. Jensen.

Johanne Evelyn Schwanck Knudsen, døbt af ældste William D. Loveless, håndspåbyggelse af ældste Gerald A. Jensen.

Andreas Sølbæk, døbt af ældste Grant J. Smith, håndspåbyggelse af ældste Gerald A. Jensen.

Gurli Rosenørn Sølbæk, døbt af ældste Grant J. Smith, håndspå-

byggelse af ældste Gerald A. Jensen.

FREDERICIA:

15. april:

Inger Margrethe Mikkelsen, døbt af ældste Ronald R. Jensen, håndspåbyggelse af ældste Phillip Anderson.

HJØRRING:

15. april:

Eva Nielsen, døbt af ældste Tagg Hundrup, håndspåbyggelse af ældste A. Gary Anderson.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

Aalborg: 18. april: Herman Christian Larsen og Ulla Romerdal Christensen Larsens datter, Ani Grethe Larsen, velsignet af ældste Enoch Henriksen.

Randers: 9. april: Jens Peter Gunnar Andersen og Vera Nygaard Hansen Andersens datter, Inge Nygaard Andersen, velsignet af ældste Juan S. Hansen.

Ordinationer:

Aalborg: 22. april: Laurits Johan Andersen ordineret til diakon af broder Anton A. Falden.

Esbjerg 22. april: Bent Sandholdt Jensen ordineret til præst af broder Ejnar Nielsen.

Randers: 15. april: Jens Peter Gunnar Andersen ordineret til diakon af broder Alex Nielsen.

22. april: Kaj Julian Nielsen ordineret til diakon af missionspræsident Holger P. Petersen.

Amager: 29. april: Otto Vølund Mortensen ordineret til lærer af broder Villy Sørensen.

Gert Bjerregård Johansen ordineret til lærer af broder Torkil Dressø.

Slagelse: 29. april: Victor Hansen ordineret til ældste af missionspræsident Holger P. Petersen.

Leif Mothe Jensen ordineret til diakon af ældste Robert L. Baldwin.

Emigrationer:

Aarhus: Den 28. april er Verner Palle Sørensen emigreret til Salt Lake City, Utah.

Missionærforflyttelser:

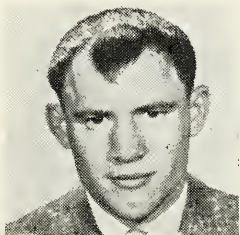
22. april: William K. Hansen fra København til Aarhus.
23. april: Darlene J. Peterson fra Aalborg til Odense.
Ingrid Dam fra Odense til Aalborg.
Blaine P. Jensen fra Aarhus til København.
25. april: Grant J. Smith fra Varde til København.
Karl P. Woolsey fra København til Varde.
27. april: DeVon Jensen fra Esbjerg til Aarhus.
Valdemar og Anna Christensen fra Randers til Aalborg.
Enoch og Anna Henriksen fra Aalborg til Randers.
Freddy Dean Neal fra Amager til Esbjerg.
Don Barg fra Aarhus til Esbjerg.
28. april: Wm. Don McBride fra Hjørring til Fredericia.
Juan S. Hansen fra Randers til Aalborg.
Juel D. Gregersen fra Randers til København.
H. Wayne Schow fra Aalborg til Randers.
Charles Madsen fra Færøerne til Amager.
Tagg Hundrup fra Hjørring til Slagelse.
Grant Radmall fra København til Amager.
29. april: Lynn Hansen fra København til Bornholm.
Charles Cochrane fra Amager til Færøerne.
1. maj: Gerald Henriksen fra Odense til Fredericia.
David Johnson fra Fredericia til Odense.
11. maj: Norris Kimball Arnold fra København til Amager.
14. maj: Royle Johnson fra Amager til Herning.

Missionærankomster:

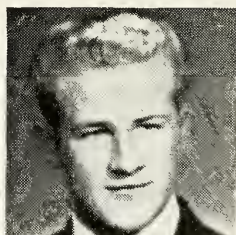
Med »Stockholm« fra New York via Göteborg er Keller Dale Despain fra Provo, Utah, den 20. april ankommet til den danske mission og beskikket til at arbejde i København.

Med »Stavangerfjord« fra New York er George Albert Mickelsen fra Bancroft, Idaho, den 7. maj ankommet til den danske mission og beskikket til at arbejde i Slagelse.

Vi byder de nye missionærer hjertelig velkommen til den danske mission.

Keller Dale Despain.

George A. Mickelsen.

Missionæraflysninger:

Den 28. april er følgende missionærer blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

Grant R. Ipsen fra Malad, Idaho, efter sidst at have arbejdet i København.

Marion N. Davidson fra Evanston, Wyoming, efter sidst at have arbejdet i København.

David N. Morrell fra Brigham City, Utah, efter sidst at have arbejdet på Bornholm.

Gerald A. Jensen fra Mantua, Utah, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

Paul M. Andersen fra Peoa, Utah, efter sidst at have arbejdet i Fredericia.

Ronald O. Harris fra Vernon, Utah, efter sidst at have arbejdet i Amager gren.

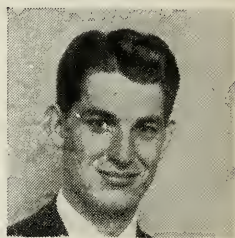
Robert L. Baldwin fra Concord, Californien, efter sidst at have arbejdet i Slagelse.

Grant R. Ipsen.

Marion N. Davidson.

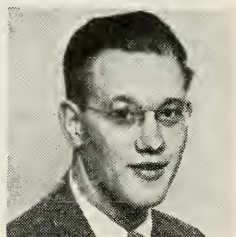
David N. Morrell.

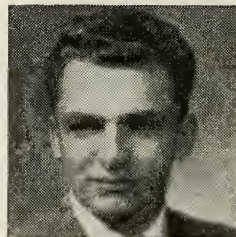
Gerald A. Jensen.

Paul M. Andersen.

Ronald O. Harris.

Robert L. Baldwin.